

ДОЕКСТРАДИЦІЙНА НАГЛЯДОВА ПРОБАЦІЯ ЯК НОВІТНІЙ МЕХАНІЗМ ДОТРИМАННЯ ВЕРХОВЕНСТВА ПРАВА ПІД ЧАС ВИРІШЕННЯ ПИТАННЯ ПРО ВИДАЧУ ОСОБИ (ЕКСТРАДИЦІЮ)

У статті звернено увагу на сучасні механізми спільної боротьби міжнародного співтовариства проти злочинності, що потребують постійних динамічних змін, обумовлених розвитком правової науки та цивілізованого суспільства. Аргументовано доцільність доповнення тимчасових запобіжних заходів доекстрадиційною наглядовою пробацією задля наближення цивілізованого суспільства до ідеалів гуманізму. Обґрунтовано пріоритетність реалізації природних прав людини як основної prerogative еволюційних змін сучасних демократичних держав.

Ключові слова: верховенство права, кримінальне провадження, видача особи (екстрадиція), запобіжний захід, тримання під вартою, доекстрадиційна наглядова пробація.

Сучасна наука кримінально-процесуального права постійно розвивається та модернізується. Це свідчить про те, що під час актуалізації суспільних відносин наука опрацьовує напрями свого розвитку, що забезпечать гармонію в усіх процесах, притаманних цивілізованому суспільству. Але, з іншого боку, досягнення вершини під час врегулювання суспільних відносин може призвести до створення стандартів, під які ці відносини повинні будуть підлаштовуватися самостійно.

Яскравим прикладом модернізації суспільних відносин можна вважати інститут видачі особи (екстрадиції). Його зміст полягає в консолідації зусиль декількох країн для уникнення збільшення кількості кримінальних правопорушень та унеможливлення створення умов, завдяки яким зловмисники змогли б уникнути покарання за свої протиправні діяння, які, у разі доведення їх протиправності, є прямим порушенням частини першої ст. 68 Конституції України [1]. Наявність у Кримінальному процесуальному кодексі (КПК) України глави 44 «Видача осіб, які вчинили кримінальне правопорушення (екстрадиція)» зумовлена недосконалістю міжнародних та певною мірою національних механізмів протидії злочинності, потребою унормування на законодавчому рівні новітніх засобів боротьби з кримінальними правопорушеннями, що можуть бути вчинені як громадянами України поза її межами, так і іноземними громадянами на території України.

XXI століття можна назвати епохою еволюційних тенденцій розвитку та консолідації

міжнародного співтовариства, що з кожним роком створюють усе більше умов та можливостей для співпраці держав. Однак поряд із прогресом природним явищем є й регрес. Зокрема, питання екстрадиційної видачі є доволі дискусійним, адже є безліч думок щодо юридичної природи екстрадиції, а механізм цього інституту ще не доведений до того рівня, який слугувати-ме вагомим аргументом у боротьбі зі злочинністю, дотриманні прав і свобод осіб, їх охороні, неопорунності й гарантованості.

Висвітленню питань екстрадиції присвятили свої праці І. В. Басиста, В. С. Березняк, О. І. Виноградова, О. А. Калганова, Л. В. Максимів, А. Г. Маланюк, С. С. Нестеренко, А. С. Сизоненко, Л. Д. Удалова, В. І. Фаринник, П. В. Цимбал, інші науковці України. Водночас в умовах чинності КПК України, інших законів, підзаконних актів та міжнародно-правових документів низка проблем, пов'язаних з екстрадицією, досі залишається не визначеною і такою, що потребує більш докладного розгляду. Зокрема, науковці приділяють достатньо уваги дослідженню питання щодо обрання запобіжних заходів під час екстрадиції. Однак під час його розгляду основну увагу зосереджено на процесуальному порядку застосування найбільш суворого запобіжного заходу – екстрадиційного арешту. Розробкою цих питань займалися О. Н. Карпов, К. В. Легких, М. А. Макаров, Я. Б. Сторожик, В. І. Чорнобук та інші дослідники, які вважають екстрадиційний арешт найефективнішим запобіжним заходом під час вирішення питання про видачу особи (екстрадицію).

Утім, вважаємо недостатнім стан дослідження інших, альтернативних запобіжних заходів, що можуть застосовуватися задля досягнення прогресивних змін, спрямованих на дотримання прав людини під час екстрадиції. Тож метою статті є дослідження питань унормування окремих аспектів діяльності державних органів, посадові особи яких беруть активну участь у підготовці екстрадиції й безпосередній передачі осіб іншій державі та застосовують до них запобіжні заходи.

В умовах розвитку правової науки будь-яке поняття, проблематику якого досліджують, потребує визначення, яке у своєму змісті відображатиме основні елементи його структури. Відповідно до п. 2 ч. 1 ст. 541 КПК України, видача особи (екстрадиція) – це видача особи державі, компетентними органами якої ця особа розшукується для притягнення до кримінальної відповідальності або виконання вироку [2].

Вивчаючи процедуру здійснення екстрадиції, а саме процес переговорів відповідних держав про перспективи видачі та можливі запобіжні заходи, що будуть застосовані до осіб, які є потенційними підозрюваними в тих чи інших злочинах, можна дійти висновку, що є певні ризики порушення ст. 5 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод від 4 листопада 1950 р., ратифікованої Україною 17 липня 1997 р., що передбачає право на свободу та особисту недоторканність [3].

У цьому аспекті варто погодитися з М. А. Макаровим, на думку якого для подальшого вирішення питань, що стосуються видачі і, зокрема, ймовірності видачі осіб, суди мають спиратися не лише на національне законодавство, а й на міжнародні документи. У питаннях, що стосуються обрання запобіжного заходу, суди мають з'ясувати, чи існує між Україною і державою-заявцем ратифікований міжнародний договір, і який порядок вирішення питань екстрадиції ним передбачений [4, с. 154–157]. Підтримав цю позицію і Я. Б. Сторожик, який зазначав, що видача осіб – це право держави, а не її обов'язок, що набуває обов'язкового характеру лише за умов спільного договору про взаємну допомогу в кримінальних провадженнях [5, с. 438–444]. Отже, безумовно є пріоритетність обов'язку непорушності державного суверенітету країн-сторін договору, що стає таким відповідно до визначеного в законі порядку.

Відповідна процедура обрання запобіжних заходів та процес їх підготовки до моменту самої екстрадиції є доволі дискусійними. Згідно з нормами міжнародного та конституційного права,

природні права людини визнаються найвищою цінністю та жодним чином *не мають бути порушеними, можуть бути обмеженими лише у тих випадках*, коли особа під час реалізації своїх прав зазіхнула на права та свободи іншої особи або осіб. Підозрюваний своїм волевиявленням може обмежити права та свободи інших осіб, і такі його дії будуть неправомірними. Однак це не дає підстав застосовувати щодо нього найбільш суворі заходи, доки не буде проведено розслідування та повною мірою досліджено всі факти, що доводять його вину, ризики та підстави, відповідно до яких обиратиметься запобіжний захід. Вид запобіжного заходу під час вирішення питання щодо екстрадиції має повною мірою відповідати тяжкості вчиненого правопорушення та можливості настання передбачених чинним законодавством ризиків уникнення відповідальності.

Вирішення зазначеної проблеми з огляду на потребу гуманізації цього інституту та його реформування має супроводжуватися правовою реформою, яка має починатися ще з модернізації вищої юридичної освіти загалом, щоб навчальні заклади готували й випускали справді висококваліфікованих спеціалістів у галузі права. За належної якості підготовлених спеціалістів буде набагато більше перспектив для якісного функціонування всіх державних органів, під юрисдикцію яких підпадає вирішення питань видачі особи (екстрадиції) та її вдосконалення. Держава отримуватиме не кількісно, а якісно молодих юристів, які зможуть змінити фундамент інституту екстрадиції настільки, щоб він повною мірою відповідав усім конституційним цінностям і принципам, унеможливив будь-які порушення під час видачі, не нехтуючи правами потенційних правопорушників. Адже всі люди вільні і рівні в правах і свободах, рівні перед законом, незалежно від їхнього місця в суспільстві. Кожному гарантуються його конституційні права та свободи, зокрема право на захист у суді. Саме забезпечення належного правового захисту нерідко відіграє найголовнішу роль під час дотримання або принаймні зменшення ризиків порушення конституційних прав підозрюваних осіб.

Необхідність гуманізації інституту екстрадиції значною мірою зумовлена умовами перебування в місцях позбавлення волі. Якщо порівнювати екстрадиційний арешт із запобіжним заходом у вигляді тримання під вартою в кримінальних провадженнях, які не стосуються екстрадиції, зазначає В. В. Онопенко, то можна відстежити доволі негативну тенденцію.

Близько 45 % підозрюваних щорічно піддаються запобіжному заходу у вигляді тримання під вартою. Якщо говорити про засуджених осіб, які відбували покарання у вигляді позбавлення волі у вітчизняних пенітенціарних установах, то близько 52 % з них здійснюють повторні злочини і повертаються до місць позбавлення волі [6]. Зважаючи на відповідні статистичні дані стосовно тимчасово ув'язнених осіб, можна зробити висновок, що застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою вважається доволі ефективним для уникнення підозрюваними подальшого покарання. Дані щодо значного відсотка прецедентів кримінальних правопорушень, вчинених колишніми засудженими, наочно свідчать про те, що особи, які перебували в установах виконання покарання, там не перевиховуються, а навпаки, набувають навичок злочинної діяльності та стають на злочинний шлях. За час екстрадиційного арешту особа, перебуваючи у слідчому ізоляторі поряд із підозрюваними-громадянами країни її перебування, заарештованими за вчинення злочинів, може піддаватися негативному впливу, пов'язаному з умовами свого тимчасового утримання до вирішення питання про її видачу (екстрадицію).

З огляду на зазначене вважаємо за можливе запропонувати новий, альтернативний екстрадиційному арешту, вид запобіжного заходу – *доекстрадиційну наглядову пробацію*. Таким чином можливим буде створення модернізованого виду запобіжного заходу, не пов'язаного з триманням під вартою в класичному його розумінні, що застосовується до підозрюваних, які очікують екстрадиції. Ця пропозиція може стати рушійною силою актуалізації інституту видачі осіб відповідно до засад верховенства права та реалізації підозрюваними своїх конституційних прав і свобод.

Задля належної організації запровадження цього запобіжного заходу питання, пов'язані з можливостями застосування доекстрадиційної наглядової пробації, мають бути в компетенції Державної кримінально-виконавчої служби України та уповноваженого органу з питань пробації, який функціонує відповідно до наказу Міністерства юстиції України «Про затвердження Типового положення про уповноважений орган з питань пробації та Типового положення про сектор ювенальної пробації» від 18 серпня 2017 р. № 2649/5 [7]. Важливо, що за такого підходу до актуалізації цього запобіжного заходу залучення коштів із державного бюджету на створення додаткових державних органів не потрібне. Потрібно лише вдосконалити їхню

структуру, визначити юрисдикцію кожного з них та мінімально модернізувати відповідні установи доекстрадиційної пробації.

Сутність доекстрадиційної наглядової пробації полягає в наданні можливостей підозрюваним залишитися особами соціальними та психічно зрівноваженими. Адаже в іншому випадку, крім ризиків неналежного поведіння з підозрюваними, які піддані екстрадиційному арешту, виникає небезпека перебудови їхнього ментального здоров'я. Це зумовлено тривалою дією на особу, яка піддається тимчасовому та екстрадиційному арешту, психологічних стресорів, що, насамперед, викликають у підозрюваного (обвинуваченого) відповідні негативні емоційні реакції. Такі психологічні стресори, як відчуття небезпеки (адже особа в період свого арешту перебуває в іншій країні), образ, можуть спричинити в можливого правопорушника відчуття тривалої фрустрації. Цей процес, у разі його подальшого прогресування, впливає на психіку особи та призводить до стану, який може розвинутися в конкретні психічні розлади та спричинити паніку, дезорганізацію свідомості. Як наслідок, можлива схильність таких осіб до суїцидальної поведінки та найгіршого її прояву – безпосередньо до самогубства [8, с. 37–38]. Крім цього, у разі уникнення найкритичніших емоційних переживань та розладів під час арешту, за подальшого винесення підсумкового рішення суду на користь підозрюваного (обвинуваченого), є ризики того, що він не зможе ресоціалізуватися у суспільстві. Отже, виникне загроза отримати потенційно небезпечного суб'єкта, який може здійснити спробу вчинення злочину на території тієї чи іншої держави, навіть із мотивів помсти за неналежне ставлення до нього та некоректний розгляд його справи. Натомість застосування до підозрюваного екстрадиційної наглядової пробації буде більш доцільним у випадках застосування запобіжних заходів, не пов'язаних із триманням під вартою, які в низці випадків суд може визначити помилково за недооцінених ризиків.

Першим етапом запропонованого запобіжного заходу є екстрадиційна пробація – перевірка підстав призначення того чи іншого виду запобіжного заходу в разі кваліфікації вчиненого діяння, за якої можливим є безпосереднє застосування доекстрадиційної наглядової пробації. Після відповідної перевірки та визначення підстав застосування цього запропонованого запобіжного заходу підозрюваного замість арешту і перебування у слідчому ізоляторі, де його догостроково утримуватимуть з особами, які

вчинили злочини, зокрема тяжкі й особливо тяжкі, направляють до ізолятора тимчасового тримання, переобладнаного відповідно до європейських стандартів забезпечення прав людини. Прикладом такого ізолятора можна вважати установу тимчасового тримання в м. Сарни Рівненської області, який є другим в Україні, що відповідає міжнародним стандартам реалізації основоположних прав і свобод людини і громадянина [9]. Тут особа проходить курс соціально-виправної роботи, яка супроводжується корекцією її поведінки або її окремих проявів, і це є другою частиною запропонованого запобіжного заходу – безпосередньо наглядовою.

Зазначені дії можуть сприяти щонайшвидшому каяттю правопорушника у вчиненому та можливій його допомозі в подальшій кваліфікації злочину судом у країні, куди його екстрадують, уникненню вчинення аналогічного злочину в конкретних ситуаціях (можливо, за наявності спілників або за інших обставин). Такий підхід щодо змісту доекстрадиційної наглядової пробації відповідає, насамперед, вимогам Закону України «Про пробацію» від 5 лютого 2015 р. № 160-VIII [10]. Її відповідність підтверджено декількома видами пробації та створенням їхніх відповідників у доекстрадиційній пробації, а саме: екстрадиційна пробація та доекстрадиційна наглядова пробація. Однак у цьому нововведенні відсутня пенітенціарна пробація, оскільки цей вид пробації може визначати виключно країна, в яку екстрадують підозрюваного, у разі наявності такого закону в системі законодавства відповідної країни. Тому доцільність пенітенціарного виду відповідного запобіжного заходу саме в питаннях доекстрадиційних санкцій є абсолютно безперспективною. Мета доекстрадиційної пробації полягає саме в соціально-виховній роботі підозрюваних, які піддаватимуться екстрадиції, що також відповідає Закону України «Про пробацію».

У цьому аспекті варто погодитися з думкою О. М. Толочка про те, що кримінальне провадження та всі його інститути повинні піддаватися світовим гуманізаційним процесам. Відповідний підхід стосується всіх інститутів міжнародного співробітництва як безумовної складової національного кримінального провадження, зокрема екстрадиції, що регулюється міжнародно-правовими нормами, які є загально-визнаними [11, с. 50–55]. Отже, потреба модернізації та підсилення засад правового суспільства набуває неабиякої актуальності.

Крім гуманізації процедури екстрадиції, країни, які визначатимуть запропонований вид

пробації, зможуть обмежити свою відповідальність у разі порушення прав і свобод підозрюваних у пенітенціарних органах. Адже замість тимчасового позбавлення волі та ризиків неналежного поводження з підозрюваними функціонуватиме механізм перевиховання, а не доекстрадиційного покарання, яким повною мірою можна назвати саме тимчасовий арешт і подальший екстрадиційний арешт. Отже, країни, на яких покладено зобов'язання дотримуватись міжнародних договорів, Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод від 4 листопада 1950 р., Європейської конвенції про видачу правопорушників від 13 грудня 1957 р. [12], отримують певні гарантії правомірного ставлення до іноземців, які підлягають видачі. Це, своєю чергою, означатиме реалізацію соціальної функції держав, засад верховенства права та дотримання міжнародних договорів, із подальшою мінімізацією виникнення міжнародних деліктів між запитуючою та запитуваною сторонами.

Види наглядової пробації можуть варіювати, залежно від ризиків уникнути підозрюваним видачі і основної санкції за вчинене кримінальне правопорушення. Враховуючи ці обставини, підозрюваний може утримуватися під *домашнім арештом*, а не в ізоляторі тимчасового тримання. У разі достатніх підстав застосувати до правопорушника доекстрадиційну наглядову пробацію з його перебуванням не у спеціалізованих установах, а за місцем постійного проживання чи тимчасового перебування, працівники уповноваженого органу з питань пробації мають забезпечувати належне виконання процедури перевиховання у звичних для особи умовах. Це положення суттєво відрізняє вказаний захід від домашнього арешту, обраного особі відповідно до ст. 181 КПК України, та сприятиме уникненню порушення психічного здоров'я підозрюваного чи обвинуваченого.

Отже, врахування висловленої пропозиції спрямоване на запровадження альтернативного виду запобіжного заходу, не пов'язаного з триманням підозрюваного в місцях тимчасового позбавлення волі. До подібної практики вдаються в кримінальних провадженнях, не пов'язаних з екстрадицією, коли суд, залежно від обставин вчинення кримінального правопорушення, може обрати запобіжний захід, пов'язаний чи не пов'язаний з позбавленням волі. Мова йде про реалізацію Закону України «Про пробацію» у визначеному переліку кримінальних злочинів, до яких поки що не входять ті з них, які передбачають видачу особи. Однак саме в інституті видачі важливо застосувати цей запобіжний захід

у вигляді альтернативи арешту, лише в доекстрадиційний період. Крім цього, у разі здійснення видачі, держава, яка видає правопорушника, не повинна давати рекомендації державі-отримувачу у виборі кінцевої санкції, адже це трактуватиметься як порушення державного суверенітету країни, в яку видається правопорушник.

У разі практичної реалізації доекстрадиційної наглядової пробації, право кожного правопорушника на рівність у правах і свободах та соціальний захист реалізовуватиметься більш активно. Як наслідок, гуманізація інституту екстрадиції стане реальним кроком до перевиховання правопорушника без вагомих загроз для його фізичного та психічного здоров'я, з урахуванням інтересів суспільства і держави в цілому.

Підсумовуючи викладене, можна виділити декілька пріоритетних напрямів, спрямованих на гуманізацію інституту видачі особи (екстрадиції) та більш ефективного застосування передбачених у законі запобіжних заходів:

1. Виховання кваліфікованих спеціалістів у галузі права, що є вкрай важливим завданням для реалізації новітніх методів і способів боротьби зі злочинністю, з одного боку, та належної реалізації прав підозрюваних, з іншого.

2. Запропонована як альтернатива тимчасовому екстрадиційному арешту, доекстрадиційна наглядова пробація передбачає дві складові частини: 1) доекстрадиційна пробація, коли перевіряються всі підстави правопорушення та факти, які призвели до можливості застосування

до особи того чи іншого виду запобіжного заходу; 2) наглядова доекстрадиційна пробація, коли з цією особою проводиться курс соціально-виправної роботи або в спеціалізованих установах, або в домашніх умовах, що супроводжується корекцією її поведінки або окремих проявів.

Запропоновані новітні запобіжні заходи, у разі їх нормативного врегулювання, відповідають засадам верховенства права, законності, поваги до людської гідності, забезпечення права на свободу та особисту недоторканність (ч. 1 ст. 7 КПК України) та їх подальшій гуманізації.

У разі ігнорування вирішення переліку найактуальніших проблем, міжнародна співпраця країн у боротьбі зі злочинністю може звестися нанівець. Адже в сучасний період модернізації суспільних відносин подібним проблемам має приділятися особлива увага, що зумовлено актуальністю унеможливлення розвитку злочинності. Процедура екстрадиції має бути спрямована не лише на покарання винних, а й на дотримання їхніх прав та свобод. Саме ознака належної реалізації прав підозрюваних та обвинувачених є візитівкою цивілізованих країн, правова культура яких відповідає загально визнаним принципам справедливості та верховенства права. Спільними зусиллями країни мають унеможливити нехтування розглядом та вирішенням перелічених проблем. У разі належної консолідації зусиль, сучасне суспільство стане на шлях динамічних змін, які забезпечать панування природного права та справедливості.

Список використаної літератури

- Конституція України від 28 червня 1996 року [Електронний ресурс] : [Інтернет-портал]. – Електронні дані. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/254k/96-вр/ed20160930>. – Назва з екрана.
- Кримінальний процесуальний кодекс України від 13 квітня 2012 року № 4651-VI [Електронний ресурс] : [Інтернет-портал]. – Електронні дані. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/4651-17>. – Назва з екрана.
- Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод від 4 листопада 1950 року № 995_004 [Електронний ресурс] : [Інтернет-портал]. – Електронні дані. – Режим доступу: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/995_004. – Назва з екрана.
- Макаров М. А. Тимчасовий арешт як окремий вид запобіжних заходів / М. А. Макаров // Підприємництво, господарство і право. – 2011. – № 10. – С. 154–157.
- Сторожик Я. Б. Поняття та загальні умови екстрадиції осіб, які вчинили кримінальне правопорушення / Я. Б. Сторожик // Науковий вісник Львівського державного університету внутрішніх справ. – 2012. – № 4. – С. 438–444.
- Онопенко В. Взяття під варту: необхідність чи виняток? / В. Онопенко // Український юрист. – 2003. – № 1. – С. 17–21.
- Про затвердження Типового положення про уповноважений орган з питань пробації та Типового положення про сектор ювенальної пробації : наказ Міністерства юстиції України від 18 серпня 2017 року № 2649/5 [Електронний ресурс] : [Інтернет-портал]. – Електронні дані. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/z1030-17>. – Назва з екрана.
- Коновалова В. О. Юридична психологія : підручник / В. О. Коновалова, В. Ю. Шепітько. – 2-ге вид., перероб. і допов. – Харків : Право, 2008. – 240 с.
- В Сарнах відкрили ізолятор тимчасового тримання : сайт Сарненської міської ради від 15 листопада 2017 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://sarny-rada.gov.ua/news/17168>. – Назва з екрана.
- Про пробацію : Закон України від 5 лютого 2015 року № 160-19 [Електронний ресурс] : [Інтернет-портал]. – Електронні дані. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/160-19>. – Назва з екрана.
- Толочко О. Гуманізація процедури екстрадиції осіб, які вчинили кримінальні правопорушення / О. Толочко // Вісник Національної академії прокуратури України. – 2013. – № 2. – С. 50–55.
- Європейська конвенція про видачу правопорушників від 13 грудня 1957 року № 995_033 [Електронний ресурс] : [Інтернет-портал]. – Електронні дані. – Режим доступу: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/995_033. – Назва з екрана.

Serhii Babich

**PRE-EXTRADITIONARY SUPERVISORY PROBATION
AS THE NEWEST RULE OF LAW OBSERVANCE MECHANISM
WHILE DECIDING ON THE ISSUING A PERSON (EXTRADITION)**

Modernization of the norms of criminal and procedural law is extremely important for the smooth functions of all state authorities, ensuring an adequate level of legal protection of the society and prospects of international cooperation. Trends in their constant changes cause the need to update certain institutions of criminal procedural law; in particular, the institution of issuing a person (extradition) to the principle of priority of the man's and citizen's rights and freedoms.

A possible innovation of the institution of issuing a person (extradition) is the reform of precautionary measures that can be applied, in particular, by adding the pre-extraditionary supervisory probation to them. The main objective of the proposal is to introduce more humanized preventive measures that will create a legal framework to ensure the priority of the rights of foreign citizens in the application of preventive measures against them.

The most important advantage of the pre-extraditionary supervisory probation is that instead of arrest, a suspect is sent not to an inquisitorial isolator but to a temporary detention isolator, re-equipped in accordance with European human rights standards. A person will go through a course of social correction there, accompanied by a correction of his/her behavior or its partitive manifestations. In case of the application of a precautionary measure not related to imprisonment, the staff of the authorized probation body will provide the proper procedure of re-education in the usual conditions for the person. Therefore, the use of this precautionary measure in preparation for issuing a person (extradition) will enable the potential offenders to remain socially adapted individuals, minimizing the occurrence of cases of mental and physical health disorders among them, and will ensure a more intensive realization of the social function of the state.

Keywords: rule of law, criminal proceedings, issuing a person (extradition), precautionary measure, detention, pre-extraditionary supervisory probation.

Матеріал надійшов 18.04.2018